

LBRIS

We know
books

BARBARA DAVIS

**SECRETE
din TRECUT**

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIȘ

LITERA
București

Prolog

Un cadavru cufundat în apă se descompune diferit: cumva mai dur, cumva mai blând – cel puțin așa mi s-a spus. Noi, fetele Moon, nu avem de unde ști. Când ne vine vremea, noi alegem focul și împrăștiem cenușa peste pământul ce aparține familiei de mai bine de două secole. A mea acolo se află acum, laolaltă cu țărâna străbunilor mei.

Să fi trecut numai câteva săptămâni de când m-am dus? Săptămâni în care am stăruiet între lumi, neputând rămâne, nevoind a pleca, priponită de regret și treburi neîncheiate. Separarea pare întru câtva mai îndelungată. Totuși, nu propria moarte mă ține în loc astăzi, ci moartea a două fetișcane – Darcy și Heather Gilman –, survenită acum opt ani. Dispăruseră de aproape trei săptămâni când le-au scos în sfârșit trupurile din apă. A fost o priveștițe sinistă, dar de uitat, m-am uitat. Îmi dragau heleșteul, vezi tu, încredințați că vor găsi ce căutau. Și de ce nu, când tot orașul mă suspecta? Din pricină că eram cine eram – și ce eram. Sau cel puțin, ce își închiuiau ei că eram.

Pesemne, memoria nu moare odată cu trupul. Mulți ani au trecut din acea cruntă zi la heleșteu și tot îmi amintesc toate detaliile, retrăindu-le iar și iar, într-o buclă nesfârșită, neîndurătoare. Șeful poliției, în salopetă cu cizme de cauciuc, oamenii săi în ambarcațiunea lor. Mașina medicului legist întrezărindu-se în apropiere, cu ușile din spate larg deschise în așteptarea mărfii. Chipul alb ca ceapa

al unei mame care stătea să afle soarta fetelor ei. Șoaptele ce se strecurau șuierând prin gloată, asemenea curentului electric. Iar apoi, fluierul strident, concludent.

Se așterne tăcerea peste noi, acea tăcere ce poartă o povară proprie – povara morților. Unul nu se clintește la ivirea primului cadavru, la vederea unui braț îmbrăcat în mantou cafeniu nămolit, cu mâneca șiroind, pe măsură ce silueta îmbibată în apă este târâtă pe mal. Un chip tumefiat, învinețit, parțial camuflat de snopi de păr negru.

O manevrează cu grijă, cu o tandrețe ce într-un fel mă înfioară și-i o caznă să privesc. Conservă dovezile, îmi dau seama, și o limbă de gheață îmi lunecă pe spinare. Ca să strângă dovezile. Împotriva mea.

Mai apoi, se ivește al doilea cadavru și se aude un bocet frânt, inima unei mame rupându-se pentru iubitele ei fete.

Și astfel s-a desfășurat totul, acea zi cumplită premergătoare celorlalte întâmplări. Sfârșitul fermei. Și, poate, sfârșitul fetelor Moon.

Capitolul 1

16 iulie

Althea Moon murise.

Asta era esența scrisorii. Murise în patul ei într-o dimineață de duminică. Murise în urma unei îndelungate și covârșitoare suferințe. Murise și fusese deja incinerată, iar cenușa, împrăștiată odată cu răsăritul lunii pline, așa cum ceruse în testament.

Camera era în ceață. Lizzie citea scrisoarea printr-o peliculă de lacrimi, rândurile lapidare șiroind pe pagină. *Necunoscându-se locul în care se află mama dumneavoastră, ați fost declarată singura moștenitoare a proprietății Moon Girl Farm. Vă trimit acest pachet, potrivit ultimelor dorințe ale bunicii dumneavoastră.*

În josul paginii era o semnătură. *Evangeline Broussard*. Nu-i era cunoscut numele, însă era limpede că femeia asta – oricine ar fi fost ea – știa mai multe decât ea despre ultimele zile ale Altheei. Ea nici măcar nu știuse că bunica sa fusese bolnavă.

Lizzie și-a înghițit lacrimile usturătoare, simțind pe limbă gustul amar de vinovăție amestecat cu cel de mâhnire, în timp ce se întindea spre pachetul care însoțise scrisoarea. Era învelit în hârtie brună și destul de deteriorat. S-a uitat lung la cuvintele tipărite pe pachet cu cerneală roșie: *RETUR LA EXPEDITOR*. Se pare că fusese

trimis inițial la vechiul apartament, înapoi de către noii locatari și retrimis la biroul ei.

Avusese de gând să-i trimită Altheei o carte poștală de schimbare a adresei, dar, ca multe altele în ultimul timp, îi scăpase din vedere. Cu sufletul la gură, a rupt hârtia și a răsuflat brusc când a zărit un colț de piele neagră extrem de uzată. Cunoștea bine manuscrisul. Era jurnalul pe care i-l dăruise Althea când împlinise șaisprezece ani – jurnalul pe care *toate* fetele Moon îl primeau la șaisprezece ani.

Îi tremurau degetele în timp ce mângâia coperta, cotorul striat, paginile rugoase netăiate, cunoscând senzația pe dinafară. În Salem Creek mai erau opt asemenea, ferecate într-o bibliotecă din camera de lectură a bunicii ei, fiecare având ca titlu numele autoarei ce-l scrisese. *Memoriile Sabinei. Memoriile Dorotheei. Memoriile Aurorei.* Din generație în generație. Probabil al nouălea – *Memoriile Altheei* – tocmai își ocupase locul printre ele.

În familia Moon, acestea reprezentau o tradiție, un rit de trecere, pe măsură ce membrele sale se dedicau Făgașului. Tomuri măiestrite meticolos, de leacuri și rețete, sacre binecuvântări și filoane de înțelepciune femeiască, păstrate prudent pentru generațiile următoare. Iar acesta îi aparținea, picat din cer ca piaza rea, lipsit de conținut, ca în ziua în care-l primise.

L-a deschis cu grijă, uitându-se la inscripție. *Pentru Elzibeth – A venit Timpul să-ți scrii povestea.*

Nu Elizabeth. *Elzibeth.* Nici măcar un nume normal nu avea.

La șaisprezece ani, refuzase să fie părtașă la tradiție și la orice ținea de straniile datini ale familiei. Își dorise să fie normală, ca *oricare* alt om. Așa că pusese jurnalul într-un sertar și acolo îl lăsase.

Să-l țină acum în mâini, după atâta amar de vreme, venea ca un reproș, un memento care-i spunea că prin nesocotirea rânduiei sacre a familiei, întorsese spatele vieții, învățămintelor și crezurilor bunicii ei. S-ar fi putut preface de dragul Altheei, să se fi lăsat dusă pe valul așteptărilor și să fi umplut jurnalul cu fleacuri stupide. Până și fetele normale țineau jurnale – chestii roz, cu inimioare pe copertă și lăcățele fragile de alamă, menite să descurajeze curioșii.

Numai că fusese prea încăpățânată să se supună, hotărâtă să rupă tradiția fetelor Moon și să-și traseze propriul viitor. Și o făcuse, măcar că o arăta noua plăcuță de pe ușa biroului ei – de la boboc la Dickerson, la stagiar la Worldwide, la director de creație la Chenier Fragrances Ltd., toate în numai opt ani.

Totuși, la șase luni după mult râvnita promovare, încă se străduia să se dumirească în privința postului și a recentelor talazuri de schimbări din viața ei. Nu avusese timp să o anunțe pe Althea – cel puțin asta își spusese. Adevărul era că, de-a lungul anilor, comunicarea între ele devenise tot mai sporadică. Nu din lene, ci dintr-un sentiment de vinovăție. Nu-i venea deloc să se fălească pe seama succesului ei, când bunica sa fusese silită să-și vadă munca de o viață – iubita ei fermă – ofilindu-se și prăpădindu-se. În schimb, se convingea singură că cecurile pe care i le trimitea din când în când aveau să răscumpere absența de opt ani, scrisorile care nu primeau răspuns și telefoanele pe care le dădea doar arareori. Firește că nu era totuna. Nimic nu le putea răscumpăra. Iar acum era prea târziu să-i mai spună ceva Altheei.

Încearca să asimileze totul – o lume fără Althea Moon, însă nu izbutea. Cum era posibil ca o asemenea femeie, atât de plină de înțelepciune, viață și dragoste, care părea să fi răsărit din însăși țărâna pe care o iubea și îngrijea, să moară vreodată?

Nu-i suflase o vorbă despre boală. Nici măcar o dată, în lunțile scrisori, doldora de noutăți. Cu toate astea, scrisoarea lui Evangeline Broussard menționase o boală lungă. De ce i-ar fi ascuns Althea așa ceva?

– Ah, ai venit – în sfârșit.

Lizzy a clipit printre lacrimile usturătoare, dezamăgită să-l vadă pe Luc Chenier în ușa biroului. Tocmai ce se tunsese și arăta și mai răvășitor decât de obicei în croiala costumului negru Brioni. O știa și el, ceea ce o irita pe vremuri când erau împreună, dar nu și acum.

Și-a tras nasul să-și rețină ultimele lacrimi. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie surprinsă plângând la birou, tocmai de către cel care-i dăduse undă verde promovării – ori să fie asaltată de întrebări incomode, lucru care s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi prins că

îi ascundea ceva. A ridicat ochii la el, sperând să pară netulburată în timp ce trăgea jurnalul în poală ca să-l ascundă.

– Pot să te ajut cu ceva?

El a afișat acel zâmbet fermecător, cu dinții recent albiți după cum arătau.

– Venisem să te caut la prânz, dar mi-au spus că ai ședință.

– Eram la marketing, încercam să stabilim conceptele pentru noua campanie de materiale promoționale. N-am ajuns încă în punctul acela, dar ar fi trebuit...

Luc a întrerupt-o cu un gest care sugera că nu-l interesează.

– Hai să ne vedem după serviciu. Voiam să te scot la prânz, dar mai bine la cină, ce zici?

Nu, nu era de părere, cu toate că nu o mira că era el, obișnuit să obțină ce voia. Și de ce nu? Acest tip era de-a dreptul seducător. Îl ajuta și faptul că semăna cu Johnny Depp și că păstrase ceva din accentul franțuzesc al mamei sale. Numai că toate astea își pierduseră repede farmecul.

Făcuseră tot posibilul să fie discreți. Fără flirturi la serviciu, fără să-și arate afecțiunea în public. Fără mese de prânz dacă nu aveau în față și o prezentare PowerPoint, dar în seara în care se anunțase promovarea ei, se duseră la Daniel să sărbătorească și dăduseră drept peste Reynold Ackerman, unul dintre avocații firmei, care, întâmplător, era acolo cu soția și serbau aniversarea de douăzeci de ani de la nuntă. Acela fusese momentul în care știuse că avea de ales – să rupă relația sau să devină subiectul de bârfă al firmei.

Încheiase relația a doua zi. Luc nu suferise prea tare, poate pentru că stabiliseră de la bun început regulile de bază. Când venea timpul, oricare din ei putea să-și vadă de drum. Fără lacrimi. Fără reproșuri. Numai că în ultima vreme tot dădea semne că poate ar trebui să reia de unde o lăseseră. În ce o privea, un non-început.

– Diseară, deci? a sugerat din pragul ușii. Putem merge la un restaurant italianesc.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Fac o rezervare la Scarpetta. Numai cannoli ăia și...

– A murit bunica, a izbucnit ea. Tocmai am primit scrisoarea.

Luc a avut decența să-i piară zâmbetul. A intrat în birou și a închis ușa după el.

– Îmi pare rău. Nu știam că era bolnavă.

– Nici eu. Propriul răspuns a durut mai tare decât se aștepta și Lizzie s-a trezit nevoită să-și întoarcă privirea. Să-și plângă unul pe umărul celuilalt nu făcea parte din contract și nu avea de gând să înceapă acum. Se pare că mi-a ascuns asta.

– Nu-mi amintesc să fi vorbit prea mult de ea. Sau despre restul familiei, de fapt. Erați apropiate?

– Da, a răspuns monoton. Practic, ea m-a crescut.

– Nașpa.

De la birou, Lizzie s-a uitat lung la el.

Nașpa? Asta spui cuiva când îi moare cineva drag? Și totuși nu avea de ce să fie surprinsă. Îl mai văzuse reacționând la moarte.

Se vedeau pe ascuns de câteva luni când mama lui Luc și mentorul lui Lizzie în lumea parfumurilor pierduse în cele din urmă bătălia cu cancerul cervical. Lizzie îl urmărise la înmormântare, strângând mâini și primind condoleanțe, făcând pe fiul cuviincios, numai că pe măsură ce se scurgea amiaza, parcă tot ce vedea era exact asta – și anume că juca un rol. Inițial o pusese pe seama lipsei durerii din pricina naturii persistente a bolii mamei lui. Avusese timp să se pregătească, să se împace și să-și ia rămas-bun. Acum se întreba dacă nu cumva avusese prea multe așteptări de la el.

– Condoleanțele mele, a spus în cele din urmă, întinzându-se peste birou să-i atingă mâna. Bănuiesc că vrei să te duci acasă, fi-rește, la înmormântare.

Lizzie și-a retras mâna în poală, departe de a lui.

– Nu va fi nici o înmormântare. I-au împrăștiat deja cenușa.

Luc a ridicat din sprâncene.

– Cum? Fără tine?

Lizzie a încuviințat, neavând chef să mai spună nimic. Când venea vorba de familie, prefera să nu prea dea detalii. Dacă vrei să fii luat în serios – și asta voia –, trebuie pur și simplu să te abții în anumite privințe.

– În familia mea nu facem mare tam-tam, a spus ea, clipind ca să stăvilească alte lacrimi. *Mai puțin dacă a ți se împrăștia cenușa pe un câmp de levănțică la prima lună plină după moartea ta se consideră tam-tam.* Și-apoi, a fost vina mea. Am uitat să-i trimit noua adresă când m-am mutat, așa că poșta a încurcat scrisoarea. A murit acum două luni. Cum nu am răspuns, casa funerară s-o fi ocupat de incinerare.

Luc a încuviințat, ca și cum înțelegea perfect, după care s-a încruntat dintr-odată.

– Tot e cam ciudat, nu? Să ia decizia fără tine?

Lizzie i-a ocolit privirea.

– Este un soi de tradiție în familie. Este o chestiune de... sincronizare. Oricum, s-a terminat.

– Foarte bine, dacă mă întrebi pe mine. Nu m-am dat niciodată în vânt după înmormântări. Toată suferința aia laolaltă. A tăcut, simulând un fior. O emoție irosită, dacă stai să te gândești. Persoana care a murit habar nu are că suferi, că, na, a murit. Iar restul stau și bălmăjesc platitudini și mănâncă ouă umplute. Și mai e familia, altă cutie a Pandorei. Niște dificili – sau cum zicea mama... *complicqué.*

Complicqué.

Lizzie a încuviințat. Termenul perfect pentru descrierea fetelor Moon.

– Da. Suntem destul de... dificile.

– Când ai fost ultima oară?

– N-am fost. Am plecat acum opt ani și nu m-am mai întors.

Luc a fluierat ușor.

– Cam mult, până și pentru mine. Mama ta mai este?

Lizzie știa care era de fapt întrebarea – mama ei *murise*? Ade-vărul era că habar n-avea. Nimeni nu avea habar. Și era cam același lucru.

– Nu, nu mai este. Nu a mai rămas nimeni.

Luc a ocolit biroul spre ea și s-a sprijinit cu șoldul de colț.

– Biata mea orfană, a spus blând. Nu ești singură, să știi. Mama te-a iubit – așa de mult, că m-a pus să-i promit că o să am grijă de tine. A spus: „Luc, Lizzie va fi extraordinară într-o bună zi și vreau

să ai grijă de ea“. E ca și cum atunci când mi-a lăsat compania asta, mi te-a lăsat și pe tine.

Lizzie s-a abținut să nu-și dea ochii peste cap.

– Luc, nu poți lăsa un om moștenire prin testament. Și mă descurc singură de suficient timp.

El s-a ridicat și s-a dus la fereastră.

– De cât timp ai nevoie? Trei zile? Patru?

Ea s-a încruntat.

– Pentru ce?

– Nu știu. Să jelești, cred. Ce ți-o trebui să faci. Bănuiesc că o să ai chestii financiare de rezolvat, o casă de vândut.

– De fapt, o plantație. O fermă de plante medicinale. Dar nu trebuie să mă întorc. Pot să mă ocup de tot de aici.

– Serios? A zâmbit, parcă plăcut surprins. Și eu, care credeam că ești genul sentimental.

Lizzie a clătinat din cap, disperată să pună punct conversației, înainte să spună ceva care să-l facă pe Luc să ridice încă o dată din sprâncenele frumos pensate.

– Doar că sunt... multe. Amintiri pe care nu am chef să le scot la suprafață. Cum ziceai și tu, este... *complicqué.*

El și-a lărgit zâmbetul ambiguu, undeva între aroganță și condescendență.

– Mama era genul sentimental. Zicea că trebuie să mergem cu toții din când în când acasă, pentru a nu uita de unde venim. Cred că avea dreptate numai în parte. Chiar trebuie să mergem acasă din când în când, dar numai ca să nu uităm motivul pentru care am plecat de fapt, ca să ne fie foarte clar ce *vrem* de fapt. Pentru că, pe termen lung, numai asta contează – ce vrem de la viață și ce vrem să facem pentru a obține acel ceva. Poate de asta ai nevoie, Lizzie: să hoinărești o vreme printre amintiri. S-ar putea să vezi lucrurile altfel.

Să hoinărească printre amintiri.

Lizzie a coborât privirea în poală, nevoind să se uite în ochii lui. Nu știa el ce-i cerea. Nu că ar fi trebuit. Cum să-și imagineze cineva genul de amintiri despre care discutau?

– E în regulă, zău. N-am nimic. Le rezolv de-aici.

Luc s-a uitat sceptic la ea.

– N-ai decât, dar nu pari să n-ai nimic. Poate este ceva ce trebuie spus ca să faci față pierderii, pentru a pune punct, cum se spune. Aș putea veni cu tine, ca să-ți fie mai ușor.

Iată adevăratul motiv din spatele subitei lui sinchiseli.

– Luc, nu mai suntem împreună de câteva luni.

– Știu asta.

– Atunci de unde propunerea asta?

– Îți vine să crezi că din mărinimie?

– Nu.

Lui Luc i-a pierit zâmbetul, aparent acceptând înfrângerea.

– Tot nu-i un moment bun să fii singură. Cel puțin, ia cina cu mine. Îți promit că vorbim doar despre afaceri dacă asta vrei.

– Mersi. Dar cred că vreau să fiu singură.

Lizzie s-a uitat după el, destul de convinsă că pleca îmbufnat. Măcar avusese dreptate într-o privință. Chiar avea nevoie de timp să se gândească, să asimileze faptul că rămăsese dintr-odată singură pe lume și ce presupunea asta. Althea murise, iar mama ei dispăruse de pe fața pământului – la propriu sau la figurat. Iar în urma lui Elzibeth nu existau alte fete Moon, asta era cert. Din toate punctele de vedere, tocmai devenise ultima dintre fetele Moon.

Capitolul 2

Lizzy și-a aruncat pantofii din picioare și s-a dus direct în bucătărie. Izbutise să încheie ziua afișând un zâmbet pe toată durata fluxului constant de condoleanțe primite pe măsură ce se ducea vestea pierderii bunicii ei printre colegi. În clipa asta, nu își dorea decât un pahar mare cu vin și să rămână singură cu durerea ei.

A deschis o sticlă și și-a turnat din plin, după care a udat ghi-vecele cu ierburi de pe pervaz. *Rozmarin pentru aduceri aminte. Busuioc pentru curaj. Tei pentru alungarea coșmarurilor.* Acesta era catehismul copilăriei ei – catehismul tuturor fetelor Moon.

Din reflex, a smuls o frunză de busuioc din planta de pe pervaz și a frecat-o între palme, slobozind parfumul dulceag – picant, ca de anason, ușor mentolat. Era una dintre aromele ei preferate, poate pentru că îi amintea de vremurile bune, când gătea în bucătăria bunicii, numai că de data asta o altă amintire a ieșit la suprafață – una de odinioară.

Althea ieșise să constate daunele în urma unui îngheț survenit neobișnuit de târziu, când se ivise Lizzy în spate. La vremea aceea nu avea mai mult de șapte ani, dar știuse instinctiv să rămână nemișcată, fascinată de strania intensitate pe care o citea pe chipul bunicii, care stătea în genunchi lângă un mănunchi de plante de busuioc înnegrit și, cu ochii închiși, își trecea mâinile bătătorite peste ele. A murmurat atunci ceva, vorbe tandre pe care Lizzy nu

le deslușea. A fost prima oară când văzuse cu ochii ei harul bunicii, dar nu uitase nicicând, cum nu uitase nici plantele acelea, care a doua zi erau verzi și sănătoase, fără urmă de degerătură.

Era senzaționalul dar al Altheei – puterea de a învia o plantă medicinală sau o floare prin simpla atingere și câteva cuvinte blânde. Asta și o predispoziție nefirească de a cultiva plante care nu aveau nici un motiv să crească în climatul sterp din New England. În Salem Creek, era normal ca lumea să șușotească despre priceperea bunicii ei în ale grădinăritului. Unii puneau asta pe seama magiei, alții pe folosirea riguroasă a codexului ei. Oricum ar fi fost, nu se mira nimeni că solul stâncos de la Moon Girl Farm nu-i refuza nimic Altheei Moon.

Cine mai avea grijă de pământul acela, acum, că ea nu mai era?

Întrebarea nu-i dădea pace lui Lizzy, care se ducea cu vinul în sufragerie. În curând aveau să aparțină altcuiva. Casa și hambarul, câmpurile cu plante, apoteca bunicii urmau să treacă din mâinile familiei în cele ale unor străini. Știuse dintotdeauna că asta se va întâmpla, că într-o zi Althea va muri și că trebuia făcut ceva cu ferma, numai că nu prea își bătuse capul cu ce presupunea asta ori că ea avea să se ocupe de tot.

Trebuia să vadă cum stau lucrurile logistic, să găsească un agent imobiliar care să facă vânzarea de la distanță, după care să contacteze un distribuitor care să se ocupe de lucrurile din casă. Mare lucru de valoare nu era, dar lucrurile personale ale Altheei? Hainele, cărțile – colecția de jurnale ținute sub cheie în camera ei de lectură? Putea oare să le lase tocmai pe *acelea* cu încredere pe seama unui străin? Iar dacă nu, cine mai rămânea? Sigur nu mama ei, a cărei nesăbuintă făcuse să cadă pe rând toate piesele de domino. Dar Rhanna era altă poveste – aparent una fără sfârșit, cum nu aflase nimeni nimic despre ea în ultimii ani.

Lizzy se simțea amorțită când s-a cocoțat pe brațul canapelei, lipsită de furie și luată prin surprindere de întâmplările zilei. În Midtown Manhattan, soarele scăpăta printre fisurile și scobiturile acoperișurilor de-a valma, precum o ilustrată sepia păstrată prin drogherii de dragul turiștilor. La trei luni după ce se mutase din

mansarda ei micuță într-un apartament din East Tower, tot nu se obișnuise cu priveliștea ori cu celelalte avantaje venite la pachet cu noua adresă de lux. Luc o asigurase că o să-i placă noua locuință, dar uitându-se în jur, nu recunoștea nimic. Mobilă, tablourile de pe pereți, nici măcar reflexia ce o privea din fereastra întunecată nu părea să-i aparțină ei, ci unei străine care *trecea drept* Lizzy Moon.

De-a lungul anilor, orașul o mai cizelase, ștergând orice urmă din fetița care alergase în picioarele goale pe câmpiile bunicii, culegând ierburi până își păta degetele și își murdărea unghiile cu țărâna din New England. Dar tocmai de-asta venise la New York, ca să se debaraseze de acea fetiță. Ca să trăiască așa cum trăiau alții. Ca să fie un om de rând. Fără surprize. Fără suspiciune. Fără jurnale secrete ce-i purtau numele. Pur și simplu... normală. Și, în mare parte, funcționase. Ajunsese departe de când plecase din Salem Creek. Dar exista oare un *prea* departe? E oare posibil să te îndepărtezi atât cât să te fi rătăcești pe drum?

A dat paharul pe gât și s-a dus în bucătărie să-l umple. Mai avea un pic și își plângea de milă, o simțea, dar nu-și permitea să devină nostalgică ori să uite ce o alungase de fapt din Salem Creek.

Cu opt ani în urmă, două adolescente nu ajunseseră acasă la ora de culcare. Orele se prefăcuseră în zile, zilele în săptămâni. Heather și Darcy Gilman dispăruseră pur și simplu de pe fața pământului.

În mai puțin de douăzeci și patru de ore, numele Altheei fusese deja menționat drept cel mai probabil vinovat. Nu era neapărat de mirare. Ori de câte ori se întâmpla ceva rău – un viscol timpuriu, un flux dubios la cotă maximă, o epidemie de pojar –, fetele Moon erau cumva țapul ispășitor. Mulți o ziceau doar în glumă, însă pentru cei din anumite cercuri, zvonurile dezvăluiau o fărâcă de adevăr. Orice lipsea în Salem Creek în materie de veleități mondene compensa din plin prin superstiții mistice și manifestări vulgare de fanatism religios. Dispariția fetelor Gilman nu a făcut excepție.

S-a creat o linie telefonică directă și a venit presa. S-au ținut priveghiuri, cu tot cu Biblii, lumânări, flori și ursuleți de pluș. Și apoi, tocmai când începea să se potolească demența, cineva a bătut